

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1009/2025
11.09.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светланае Томић Јокић, председника већа, Дијане Јанковић, Гордане Којић, Мирољуба Томића и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљених АА и ББ, због по једног кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Милана Алановића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 418/23 од 22.01.2025. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 247/25 од 14.05.2025. године, у седници већа одржаној дана 11.09.2025. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Милана Алановића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 418/23 од 22.01.2025. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 247/25 од 14.05.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К 418/23 од 22.01.2025. године окривљени АА и ББ оглашени су кривим због по једног кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 1. Кривичног законика и осуђени на казне затвора у трајању од по 1 (једне) године и истовремено је одређено да ће се исте према окривљенима извршити на тај начин што не смеју напуштати просторије у којима станују, без примене електронског надзора, осим у случајевима прописаним Законом о извршењу кривичних санкција, а уколико окривљени једном у трајању преко 6 (шест) часова или два пута у трајању до 6 (шест) часова, самовољно напусте просторије у којима станују, суд ће одредити да остатак казне затвора издрже у Заводу за извршење казне затвора.

Окривљенима се у казне затвора урачунава време проведено у притвору, које се окривљеном АА рачуна од 17.09.2020. године када је лишен слободе до 16.10.2020. године

када му је притвор укинут, а окривљеној ББ од 17.09.2020. године, када је лишена слободе до 13.10.2020. године, када јој је притвор укинут.

Истом пресудом окривљени су обавезани да накнаде трошкове кривичног поступка, а оштећенима трошкове на име ангажовања пуномоћника, с тим што ће о њиховој висини бити одлучено посебним решењем, док је оштећени ВВ ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 247/25 од 14.05.2025. године одбијене су као неосноване жалбе ОЈТ у Новом Саду и бранилаца окривљених и пресуда Основног суда у Новом Саду К 418/23 од 22.01.2025. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљених АА и ББ, адвокат Милан Алановић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев и преиначи побијане пресуде како у погледу правне квалификације, тако и у погледу врсте и мере кривичне санкције.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, је неоснован.

Бранилац окривљених, као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводи одредбу општег карактера – из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, које прописује оквирно разлоге за подношење захтева за заштиту законитости, коју образлаже наводећи да у конкретној ситуацији нема обележја по једног кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, за која су окривљени, свако понаособ, оглашени кривим. С тим у вези истиче, да оштећени полицијски службеници у тренутку извршења кривичних дела нису предузимали ниједну службену радњу из области јавне безбедности према окривљенима, из разлога што је њихов посао вршења јавне безбедности завршен оног тренутка када су се вратили у просторије ПУ у Новом Саду, где се критични догађај одиграо. Такође, бранилац у захтеву наводи да радње које се стављају на терет окривљеном АА, у виду претњи и увреда не представљају радњу извршења кривичног дела из члана 323. став 3. у вези става 1. Кривичног законика. Према ставу браниоца, ни радње окривљене ББ, не представљају радњу овог кривичног дела, имајући у виду њену физичку конституцију и околности под којима је ударила полицијског службеника (док је била савладана на земљи), те посебно чињеницу да код оштећеног нису констатоване никакве телесне повреде.

Ови наводи, који по оцени Врховног суда, представљају повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, оцењени су неоснованим.

Кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 1. Кривичног законика чини онај ко нападне или прети да ће напасти службено лице у вршењу службене дужности. Ставом 3. истог члана, прописана је строжа казна, уколико је дело из става 1. и 2. овог члана учињено према службеном лицу у вршењу послова јавне или државне безбедности.

Према чињеничном опису изреке правноснажне пресуде, окривљени АА и ББ су у време означено у изреци првостепене пресуде „...у просторијама ПУ Нови Сад...приликом њиховог привођења, најпре окривљени АА, чија је способност да схвати значај свога дела и да управља својим поступцима била смањена, али не битно, услед претходног конзумирања лекова ... и опојне дроге „Cannabis“,...полицијском службенику оштећеном ГГ, који је поступао по дојави због насиља у породици, те вршио послове јавне безбедности приликом интервенције, када је окривљеном АА саопштено да ће бити задржан, упутио речи претње: „Ти си пандур, ти си кеса, ти си слина, немаш му.а, је.аћу ти маму, узећу нож, пререзаћу ти гркљан“, „Ако ме не пустиш до сестре, узећу пиштољ и упуцаћу те“, а које претње је оштећени ГГ озбиљно схватио и које су код њега изазвале страх, након чега је окривљена ББ, чија је способност да схвати значај свога дела и да управља својим поступцима била смањена, али не битно, услед претходног конзумирања лекова.....када је чула да ће њен брат бити задржан, почела да виче и полицијском службенику ВВ обратила се речима: „Је.аћу ти матер, не знаш с ким се качиш, слепче, дабогда ти се дете отровало, да ти дете преминуло, скини бурму, је.аће те Васке“, те почела да се ваља по поду, након чега је попила лекове из кесе коју је имала уз себе, напала службено лице у вршењу послова јавне безбедности – полицијског службеника оштећеног ВВ, на тај начин што је када јој је оштећени пришао како би од ње одузео кесу са лековима, окривљена му је док се налазила у лежећем положају на тлу задала ногама више удараца у пределу доњег стомака и десне бутине“, при чему су окривљени били свесни свога дела и његове забрањености и хтели су његово извршење.

Одредбом члана 30. Закона о полицији („Сл.гласник РС“ бр.6/2016, 24/2018 и 87/2018), ставом 1. прописано је да су полицијски послови део унутрашњих послова које обавља Полиција, применом полицијских овлашћења, мера и радњи. Ставом 2. истог члана је прописано да се полицијски послови обављају у циљу остваривања безбедносне заштите живота, права и слобода грађана, заштите имовине, као и подршке владавини права. Ставом 3. истог члана, у тачки 4. је прописано, да полицијски послови, у смислу овог закона, јесу: откривање и хапшење учинилаца кривичних дела, прекршаја и других лица за којима се трага и привођење надлежим органима.

По налажењу Врховног суда, супротно тврдњама браниоца, у изреци првостепене пресуде описане радње за које су окривљени оглашени кривима садрже сва законска обележја по једног кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 1. Кривичног законика.

Ово пре свега што супротно наводима захтева, поступање полицијских службеника у овом случају неспорно спада у послове јавне безбедности, који се односе на безбедност грађана односно на све околности од значаја за поштовање и заштиту права и имовине људи и њиховог физичког интегритета у ситуацији суживота грађана. У конкретном случају, полицијски службеници ПУ Нови Сад су поступали у оквиру овлашћења – по пријави због насиља у породици су изашли на лице места, извршили интервенцију, а затим спровели окривљене у просторије полицијске управе, дакле обављали су полицијске послове, у оквиру радње откривања и хапшења учинилаца кривичних дела, прекршаја и других лица за којима се трага и привођење надлежним органима из делокруга послова јавне безбедности, сходно одредби члана 30. став 3. тачка 4. Закона о полицији. Сама чињеница да су се радње претње и напада окривљених на полицијске службенике, догодиле у згради полицијске управе, не мењају правну природу њиховог поступања. Наиме, полицијски посао не престаје аутоматски оног тренутка када се заврши „интервенција на терену“, већ траје све док полицијски службеник обавља било какву радњу у оквиру службене дужности (нпр. довођење лица, евидентирање догађаја, смештање у просторије за задржавање и сл.) и представља наставак исте полицијске радње и по својој природи је део послова из јавне безбедности.

Поред овога, из изреке правноснажне пресуде произилази да је окривљени АА током интервенције полиције упућивао озбиљне претње полицијском службенику ГГ, које су биле такве природе да могу изазвати осећај озбиљне угрожености и страха код оштећеног, док је окривљена ББ ногама задала више удараца у пределу стомака и десне бутине оштећеног полицијског службеника ВВ, па су, по оцени Врховног суда описаним радњама окривљеног АА, које се састоје у вербалном изражавању намере да се нанесе зло полицијском службенику ГГ и његовој породици, што је код њега створило осећај страха и угрожености, као и описаним радњама окривљене ББ, које се састоје у физичком насртају на полицијског службеника ВВ током вршења службене дужности, у изреци пресуде јасно дефинисане радње по једног кривичног дела из члана 323. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, за која су окривљени оглашени кривим, као и пасивни субјекти, а елементи умишљаја и противправности као обележја кривичних дела су садржани у наведеним описима претње и напада.

Сходно томе, чињеница да оштећени ВВ није задобио телесне повреде не доводи у питање постојање кривичног дела из члана 323. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, извршеног од стране окривљене ББ, имајући у виду да радњу кривичног дела представља напад или претња нападом на службено лице у вршењу послова јавне или државне безбедности (које је оштећени свакако вршио критичном приликом), с тим што под нападом треба разумети све облике употребе силе у односу на телесни интегритет службеног лица, без обзира да ли је та употреба силе произвела телесну повреду или не, јер наношење телесне повреде представља квалификаторну околност за постојање тежег облика овог кривичног дела прописаног у ставу 2. истог члана, из чега произилази закључак да, да би постојало ово дело није неопходно да због употребе силе наступи телесна повреда код оштећеног, тим пре што и сама претња представља радњу извршења овог кривичног дела.

Самим тим, радња задавања ногама више удараца у пределу доњег стомака и десне бутине оштећеног полицијског службеника ВВ, предузета од стране окривљене ББ у датој ситуацији која подразумева физички контакт окривљене са оштећеним, представља радњу напада на службено лице у вршењу службене дужности односно послова јавне или државне безбедности, без обзира што њоме није угрожен телесни интегритет оштећеног у смислу наступања телесних повреда.

Како изрека првостепене пресуде садржи сва субјективна и објективна обележја по једног кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, то се, од стране Врховног суда, неоснованим оцењују наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљених којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, као и наводи, којимасе указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП са образложењем да у радњама окривљених нема елемената кривичних дела за која су оглашен кривим, већ евентуално кривичних дела из члана 322. став 1. Кривичног законика или из члана 323. став 1. Кривичног законика.

Из напред наведених разлога, Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Светлана Томић Јокић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић